

Mál nr. 176/2013
M
og V vegna kaskótryggingar bifreiðarinnar A.

Útafakstur í Hamarsfirði 3. apríl 2013 og samsömun ökumanns og váttryggðs.

Gögn.

1. Málskot móttækið 8. maí 2013 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 23. maí 2013.

Málsatvik.

Í lögregluskýrslu kemur fram að bifreiðin A hafi ekið út af vegi í Hamarsfirði. M er eigandi bifreiðarinnar og váttryggður í skilningi 14.gr. váttryggingaskilmála kaskótryggingar, en ökumaður í greint sinn var móðir hans. Hún kvaðst hafa sofnað undir stýri og misst þannig stjórn á bifreiðinni. M telur að ökumaður hafi ekki sýnt stórkostlegt gáleysi við aksturinn og vísar til þess að hún hafi sofnið um klukkustund áður en hún tók við akstrinum. V hefur vísað til þess að það takmarki ábyrgð sína um fjórðung þar sem það telur að ökumaður hafi sýnt stórkostlegt gáleysi við aksturinn. Heimild til að færa bætur niður að þessu leyti megi finna í 3., sbr. 5.gr. váttryggingaskilmála sem og 27.gr., sbr. 29.gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004. V telur að ökumaður A hafi viðurkennt þreytu sína í lögregluskýrslu og farin að huga að því að stöðva bifreiðina og hvíla sig rétt áður en hún sofnaði. Sú háttsemi að halda áfram akstri við þessar aðstæður sé stórkostlegt gáleysi af hálfu ökumannsins. Ekki er gerð sérstaklega grein fyrir heimild til samsömunar af hálfu V.

Álit.

Til þess að hægt sé að meta hvort háttsemi ökumanns hafi áhrif á rétt M til bóta verður fyrst að líta til gr. 5.1. í váttryggingarskilmálum. Þar er kveðið á um að háttsemi manns sem með samþykki váttryggðs er ábyrgur fyrir hinu váttryggða ökutæki, sbr. a.liður 2.mgr. 29.gr. laga um váttryggingarsamninga, geti leitt til skerðingar bóta, en umrætt ákvæði er undantekning frá meginreglu 1.mgr. 29.gr. sömu laga um almennt bann við samsömun í neytendatryggingum. Í lögskýringargögnum kemur fram að um varanleg umráð þurfi að vera að ræða til að samsömun sé heimil. Það þýði að váttryggður þurfi meðvitað að hafa afhent umráð og vörslur hins váttryggða með nokkuð varanlegum hætti en ekki nægi að hið váttryggða yrði lánað í skamman tíma með venjulegum hætti. Í máli þessu eru engar upplýsingar um að M hafi meðvitað afhent umráð og vörslur A til ökumannsins. Þannig er ekki sýnt fram á heimild til samsömunar milli M og ökumannsins, en telja verður að váttryggingafélagið beri sönnunarbyrði um að skilyrði a.liðar 2.mgr. 29.gr. laga um váttryggingarsamninga séu uppfyllt. Telst V því ekki hafa heimild til að beita ákvæðum um takmörkun á ábyrgð sinni að hluta vegna mögulegs stórkostlegs gáleysis. Þegar af þeirri ástæðu þykir ekki nauðsynlegt að taka afstöðu til háttsemi ökumannsins sérstaklega.

Niðurstaða.

M á rétt á óskertum bótum úr kaskótryggingu bifreiðarinnar A.

Reykjavík 18. júní 2013.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.